

Κυλά μέσ' στήν ὀμίχλη, παλαιῖκό καί διαπερνάει,
Ἴδιο σίγουρο σπαθί, τήν ἔμφυτή του ἀγωνία.
Ποῦ νά κρυφτῶ μέσ' στήν ἀνώφελη καί κακίην ἀνταρσία ;
Βρυκολάκιασα! Τὸ Γαλάζιο! Τὸ Γαλάζιο! Τὸ Γαλάζιο! Τὸ Γαλάζιο!

Poésies Complètes.

PAUL VERLAINE :

Η ΑΠΟΥΣΙΑ.

Ἄλλες δεκαπέντε μέρες καί πάνω ἀπὸ ἑξή βδομάδες
Κι' ὄλας !... Βέβαια πού, ἀπ' ὄλες τις ἀνθρώπινες ἀγωνίες
Ἡ σκληρότερ' εἶνε νά βρῖσκεται κανένας μακρυνά...

Γράφεις καὶ λές : « πόσον ἀγαπιούμαστε », φροντίζεις
Ν' ἀναπολεῖς κάθε μέρα τῆ φωνή, τὰ μάτια, τὶς κινήσεις
Τοῦ ὄντου πού εἶν' ἡ εὐτυχία σου, καὶ μένεις
Γιὰ ὧρες, νά μιλάς κατάμονος μ' ἐκείνην ὅπου λείπει...
Μὰ ὅ,τι σκέφτεσαι κι' ὅ,τι νοιώθεις
Κι' ἀκόμα ἡ κούβεντα σου μὲ τὴν ἀποῦσα, ἐπιμένουν
Νὰ σοῦ δείχνουντ' ὠχριασμένα καὶ λυπητερὰ πιστά...

Ἦ! ἡ ἀπουσία! τὸ φριχτότερο ἀπ' ὄλα τὰ κακά!
Νὰ παρηγοριέσαι μὲ φράσεις καὶ μὲ λόγια,
Νὰ ζητᾷς ἀπ' τ' ἄπειρο τὸ θλίβερο τῶν σκέψεων σου
Ὅ,τι θὰ μπόρῃς νά σὲ δροσίσει, κουρασμένες ἐλπίδες,
Καὶ νά μὴν ἀνασύρεις παρὰ πίκρες κι' ἀηδίες!
Ἄπέ, νά, διαπεραστική καὶ κρύα σὰν τὸ σίδηρο,
Ταχύτερη ἀπὸ τὰ πουλιὰ κι' ἀπὸ τὶς σφαῖρες,
Κι' ἀπ' τὸ νοτιὰ στὴ θάλασσα καὶ τοὺς θυμούς του,
Φέροντας στὴ σουβλερὴ μύτη της, ἐν' ἀλάθευτο φαρμάκι,
Ποῦ ἔρχεται, μὲ τὰ βέλη ὅμοια, ἡ Ὑποψία,
Γέννημα τῆς συχαμερῆς κ' οἰχρῆς Ἀμφιβολίας...
... Νᾶν' ἀλήθεια ; ἐνῶ στὸ τραπέζι μου γυρμένος
Διαβάζω τὸ γράμμα της μὲ δακρυσιμένα μάτια,
Τὸ γράμμα της πού ὀλόκληρο εἶνε μιὰ γλυκεῖα ὁμολογία,
Μὴν τυχόν καὶ παραδίνεται αὐτὴ σὲ ἄλλες ἀσχολίες ;...
Ποιὸς ξέρει ; Ἐνῶ γιὰ μένα, ἐδῶ, μονότονες κι' ἀργές
Κυλοῦν οἱ μέρες, σὰν ἕνας ποταμὸς μὲ τοὺς ξεροὺς τοὺς ὄχθους,
Ἴσως τὸ τόσο ὠραῖο ἀχεῖλι της νάχει χαμογελάσει ;
Ἴσως νά εἶνε πολυχαρούμενη καὶ νά ξεχνάει ;...

...Καί, μελαγχολικός, τὸ γράμμα της ξαναδιαβάζω...

La Bonne Chanson.